

Győrffy Ákos

VAN EGY ÍV

A folyó közepéig pontosan, nem lenne meglepő, ha kiderülne egyszer, hogy tényleg pontosan azon a vonalon fordulnak vissza a hattyúk, miután széles, úszóhártyás lábukkal egy ideig tapossák a vizet, hogy felemelkedhessenek végre, az egész csapat elindul a túlsó felé, egy egyenes vonalban repülő hattyúcsapat közvetlenül a folyó felszíne fölött, a télvégi délelőtt ritkuló páráiban, a látvány nem hagyja hidegen a komposokat sem, a jéghideg sodronyköteleteket egy pillanatra elengedik, a kompjegyáros néni kihajol a bódéjából, az a néhány sétáló pedig meredten áll, és megbabonázva tekint utánuk, mert nem lehet nem utánuk nézni, a folyó közepe fölött aztán egy hosszú, több száz méteres ívben fordulnak vissza, ismét hallani szárnyaik suhogását, alighogy elindultak és máris a landolás, ugyanott, a megérkezés e látszólag céltalan repülésből, talán csak ennek a gyönyörű ívnek a bejárása miatt, hogy láthatóvá tegyék ezt az ívet, hogy van ilyen egyáltalán, hogy van egy ív, és lehet, hogy csak ezért.

Székelyszó, 2003/9.